

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/63/2016
Identifikačné číslo spisu: 3110215194
Dátum vydania rozhodnutia: 12.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3110215194.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: 1/ T. K. N. bytom XX. októbra XXXX/XX, XXX XX Trenčín, a 2/ Q. N., bytom L. V. XXXX/X, XXX XX K., obaja zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s. r. o., Piaristická 46/276, 911 01 Trenčín, IČO: 36 837 857, proti žalovanému: Slovenská správcovská a reštrukturalizačná, k. s., so sídlom Horná 23, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 44 088 833, správca úpadcu Žrebčín Motešice, a.s., v konkurze, 913 26 Motešice, IČO: 36 297 526, o vylúčení majetku zo súpisu všeobecnej podstaty, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. júna 2016, č. k. 2CoKR/29/2015-372, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16. júna 2016, č. k. 2CoKR/29/2015-372 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín rozsudkom zo dňa 06.02.2012, č. k. 36Cbi/75/2010-74, prvým výrokom vylúčil zo súpisu majetku podstat vyhotoveného pre všeobecnú podstatu nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX k. ú. Horné Motešice, parc. č. 1795/1 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 18 243 m², parc. č. 1795/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 820 m², parc. č. 1795/3 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 189 m², parc. č. 1795/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 100 m², parc. č. 1795/5 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 386 m², parc. č. 1795/6 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 175 m², parc. č. 1795/7 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 272 m², parc. č. 1803/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 795 m², parc. č. 1803/3 - ostatné plochy o výmere 15 255 m², parc. č. 1803/4 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 899 m² a stavby: dom. dom súp. č. 271, nachádzajúci sa na parc. č. 1795/3, dom súp. č. 323, nachádzajúci sa na parc. č. 1795/4, stavba súp. č. 324, nachádzajúca sa na parc. č. 1795/6, maštal' koní, nachádzajúca sa na parcele č. 1795/2, maštal' koní, nachádzajúca sa na parc. č. 1795/5 a senník, nachádzajúci sa na parc. č. 1795/7, všetko v prospech žalobcov 1/ a 2/ v súlade s § 78 ods. 1 až 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinného do

31.12.2011 (ďalej len „ZKR“) a § 588 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. - Občiansky zákonník. Druhým výrokom žalobcom v 1/ a 2/ rade náhradu trov konania nepriznal.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia v 1/ a 2/ rade nadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam zapísaných na LV č. XXX, k. ú. Horné Motešice, na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 21.12.2009 medzi predávajúcou M. F. a kupujúcimi - žalobcami v 1/ a 2/ rade, ktorej zmluve predchádzala kúpna zmluva uzatvorená dňa 11.04.2001 medzi predávajúcim Žrebčín Motešice, a.s. a kupujúcou M. F.. Súd prvej inštancie nezistil rozpor uvedených zmlúv so zákonom, a teda neplatnosť zmlúv v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov.

3. Okresný súd konštatoval, že kúpne zmluvy boli uzavreté podľa § 588 a nasl. Občianskeho zákonníka a uzatvorili ich subjekty súkromného práva, ktoré nevystupovali ako účastníci tzv. veľkej privatizácie, takže na ich právny vzťah dopadali typické princípy súkromného práva. Podľa okresného súdu, predávajúci Žrebčín Motešice, a. s., mal pri dispozícii s majetkom rovnakú voľnosť ako ktorýkoľvek iný subjekt súkromného práva, lebo neexistuje právny predpis, ktorý by mu ju obmedzoval, či už vo vzťahu k M. F., žalobcom v 1/ a 2/ rade, alebo inej, tretej osobe. Žrebčín Motešice, a. s., ako nadobúdateľ tohto privatizovaného majetku nebol podľa okresného súdu povinný zaplatiť Fondu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej len „FNM SR“) kúpnu cenu, keďže predmetné nehnuteľnosti nadobudol na základe ich vkladu do jeho základného imania, na základe čoho získal FNM SR v spoločnosti Žrebčín Motešice, a. s., majetkovú časť. Z tohto dôvodu sa podľa okresného súdu § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení účinnom ku dňu 29.06.2001, na predmetnú kúpnu zmluvu zo dňa 11.04.2001, nevzťahuje. Okresný súd zároveň zdôraznil, že povinnosť zaplatiť kúpnu cenu vznikla obchodnej spoločnosti LIBENTINA, s. r. o., ako nadobúdateľovi akcií na základe Zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 2018/1998 zo dňa 05.11.1998, tieto akcie však neboli predmetom kúpnej zmluvy zo dňa 11.04.2001 na predmetné nehnuteľnosti.

4. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na odvolanie správcu konkurznej podstaty úpadcu, napadnutým rozhodnutím zo dňa 16.06.2016, č. k. 2CoKR/29/2015-372, rozsudok Okresného súdu Trenčín zo dňa 06.02.2012, č. k. 36Cbi/75/2010-74 zmenil tak, že návrh žalobcov v 1/ a 2/ rade zo dňa 27.05.2010 o vylúčenie majetku zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu Žrebčín Motešice, a.s., v konkurze, Motešice, IČO: 36 297 526, zamietol. Žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal s tým, že žalobcovia v 1/ a 2/ rade sú povinní zaplatiť žalovanému spoločne a nerozdielne náhradu trov odvolacieho konania vo výške 96,98 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

5. Odvolací súd zdôraznil, že po vrátení veci dovolacím súdom zopakoval a doplnil dokazovanie pripojením súdneho spisu Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 38Cbi/73/2010, preskúmal a prejednal vec na odvolacom pojednávaní konanom dňa 16.06.2016, na ktoré predvolal strany sporu. S poukazom na § 78 ods. 1, 2, 3, 4 a 6 ZKR, § 19a ods. 1, 2 a 4 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov, § 39 Občianskeho zákonníka, odvolací súd poukázal na to, že predmetom odvolacieho konania je posúdiť správnosť rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie vylúčil zo súpisu majetku podstaty úpadcu vyhotoveného pre všeobecnú podstatu nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX k. ú. Horné Motešice, špecifikované vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 06.02.2012, č. k. 36Cbi/75/2010-74 v prospech žalobcov v 1/ a 2/ rade.

6. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, že úpadca bol založený rozhodnutím zakladateľa FNM SR vo forme notárskej zápisnice N112/97, NZ108/97 zo dňa 12.03.1997 a zakladateľskou listinou podľa § 154 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. upísaním akcií a prijatím stanov. Spoločnosť vznikla v súlade s privatizačným projektom transformáciou zrušeného subjektu Žrebčín Motešice, štátny podnik. Na základe rozhodnutia o privatizácii štátneho podniku Žrebčín Motešice č. 75/1995-420 zo dňa 05.01.1996 bol majetok štátneho podniku prevedeným na FNM SR, ktorý v súlade s § 12 ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb., použil tento majetok na založenie Žrebčín Motešice, a.s., a to tak, že vložil všetok majetok slúžiaci na prevádzkovanie podniku Žrebčín Motešice, š.p., ako i všetky práva,

povinnosti a záväzky - okrem práv podľa § 16 zákona č. 92/1991 Zb. - do akciovej spoločnosti Žrebčín Motešice ako nepeňažný vklad. Je preto podľa odvolacieho súdu nesporné, že predmetom privatizácie boli aj predmetné nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia zo všeobecnej podstaty úpadcu sa domáhajú žalobcovia v 1/ a 2/ rade v tomto konaní.

7. Krajský súd v Bratislave dodal, že Prezídium FNM SR vydalo dňa 21.05.1998 rozhodnutie č. 902/1998 o naložení s majetkovou účasťou FNM SR na podnikaní akciovej spoločnosti Žrebčín Motešice vo výške 35.740 ks akcií, čo predstavuje 66 %-ný podiel na jej základnom imaní. Predaj akcií na spoločnosť LIBENTINA, s.r.o., sa uskutočnil na základe Zmluvy o odplatnom prevode akcií kúpou č. 2018/1998 zo dňa 05.11.1998, z ktorej vyplýva, že Prezídium FNM uznesením č. 1/LXXXI zo dňa 21.05.1998 vydalo rozhodnutie č. 902/1998 o naložení s majetkovou účasťou FNM SR na podnikaní a.s. Žrebčín Motešice vo výške 35.740 kusov akcií, čo predstavuje 66 % jej základného imania. V zmluve je pritom podľa krajského súdu jednoznačne v čl. VII bod 3. uvedené, že kupujúci sa zaväzuje do splatenia celej kúpnej ceny nakladať s akciami, ktoré sú predmetom prevodu podľa tejto zmluvy, len po predchádzajúcom písomnom súhlase predávajúceho v zmysle §19a ods. 2 a 3 zákona č. 92/1991 Zb.

8. Vzhľadom na vyššie uvedené, krajský súd konštatoval, že súd prvej inštancie predmetný spor nesprávne právne posúdil, nakoľko nesprávne aplikoval § 19a zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby. V predmetnej veci vzťah medzi odporcom a M. F. bol založený v rámci privatizácie a vzťahuje sa naň zákon č. 92/1991 Zb. Predmetom privatizácie boli aj predmetné nehnuteľnosti, ktorých vylúčenia zo všeobecnej podstaty navrhovatelia žiadajú, a teda aj na týchto nehnuteľnostiach má spoločnosť LIBENTINA, s.r.o., 66 %-ný podiel. Preto pokiaľ spoločnosť LIBENTINA, s.r.o. nesplatila v čase predaja nehnuteľností M. F. zo strany predávajúceho Žrebčín Motešice, a. s. - FNM SR cenu za predaj akcií, aj Žrebčín Motešice, a.s., potreboval na predaj nehnuteľností M. F. súhlas FNM SR v zmysle čl. VII bod 3. zmluvy o odplatnom prevode akcií č. 2018/1998. O súhlas mohol požiadať tak Žrebčín Motešice, a.s. ako aj spoločnosť LIBENTINA, s.r.o. V tejto súvislosti poukázal odvolací súd na zákon č. 122/2000 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 13.04.2000, s tým, že predchádzajúci písomný súhlas bol potrebný aj pri obchodných spoločnostiach, ktorých majetkové účasti na podnikaní obchodnej spoločnosti sú predmetom predaja. Teda až do úplného zaplatenia ceny akcií Žrebčín Motešice, a.s., spoločnosťou LIBENTINA, s.r.o., sa podľa krajského súdu na nakladanie s privatizovaným majetkom vzťahoval § 19a zákona č. 92/1991 Zb. Odvolací súd pritom poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2006 a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/2010.

9. Odvolací súd preto dospel k záveru, že z dôvodu chýbajúceho súhlasu FNM SR k odpredaju predmetných nehnuteľností podľa § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb., je uzatvorenie kúpnej zmluvy medzi Žrebčínom Motešice, a.s. a M. F. zo dňa 11.04.2001 podľa § 19a ods. 4 zákona č. 92/1991 Zb., absolútne neplatné. Následne je absolútne neplatná aj Zmluva zo dňa 21.12.2009 medzi M. F. a žalobcami. Žalobcovia v 1/ a 2/ rade sa preto nestali vlastníckmi predmetných nehnuteľností a v predmetnom konaní nepreukázali, že im patrí vlastnícke, prípadne iné právo, ktoré vylučuje zapísanie majetku do súpisu všeobecnej podstaty. Krajský súd v Bratislave zároveň dodal, že sa stotožnil s tvrdením žalovaného, že postúpením pohľadávky FNM SR voči spoločnosti LIBENTINA, s.r.o. na spoločnosť TIKKA INVESTMENTS samotná pohľadávka nezanikla, kúpna cena zaplatená nebola, a teda uvedený právny úkon nezbavoval úpadcu povinnosti požiadať o súhlas s prevodom takéhoto majetku.

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalobcovia v 1/ a 2/ rade dovolanie, ktoré odôvodnili tým, že procesným postupom krajského súdu im bolo znemožnené uskutočňovať im patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Dovolatelia prípustnosť dovolania ďalej dôvodili aj s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ C. s. p., keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; ako aj tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. V danom spore došlo postupom krajského súdu podľa dovolateľov k porušeniu princípu právnej istoty tým, že Krajský súd v Trenčíne a Krajský súd v Bratislave (iný senát) rozhodoval o obdobnej skutkovej a právnej veci ako Krajský súd v Bratislave a tento ich názor potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí zo dňa 21.07.2015 sp. zn. 4Obdo/29/2014. Krajský súd v Bratislave aj napriek tomu, že právny zástupca dovolateľov poukázal na doterajšiu rozhodovaciu prax súdov, dospel k diametrálne odlišnému právnenému posúdeniu veci, čím podľa dovolateľov naplnil predpoklady neočakávaného a prekvapivého rozhodnutia a rozhodol v neprospech právnej istoty žalobcu 1/ a žalobcu 2/, ako aj predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Takýmto postupom súdu, majú dovolatelia za to, že bolo porušené ich základné právo na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Napadnuté rozhodnutie trpí podľa dovolateľov preto vadou podľa §420 C. s. p. a to tým, že sa postupom súdu odňala ich možnosť konať pred súdom a to tým, že odvolací súd nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnil napadnuté rozhodnutie.

12. V súvislosti s vydaním prekvapivého rozhodnutia dovolatelia poukázali aj na skutočnosť, že 14.06.2016 Krajskému súdu v Bratislave doručili žiadosť o ospravedlnenie neúčasti ich právneho zástupcu a žiadosť o odročenie pojednávania na iný termín. Odročenie pojednávania dôvodili kolíziou vytýčeného pojednávania právneho zástupcu - advokáta a konateľa s pojednávaním v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Trenčín, sp. zn. 6Nt/144/2015, pričom jeho účasť na tomto pojednávaní bola podľa dovolateľov nevyhnutná a nebolo ho možné nahradiť z dôvodu neprítomnosti druhého advokáta, konateľa v Slovenskej republike.

13. Dovolatelia v dovolaní ďalej poukázali na uznesenie dovolacieho súdu zo dňa 21.07.2015, sp. zn. 4Obdo/29/2014, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 06.11.2013, č. k. 8CoKR/7/2013-182 v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Trenčín zo dňa 02.02.2012, č. k. 39Cbi/75/2010-141. V uvedenom spore konajúce súdy dospeli k záveru, že kúpna zmluva zo dňa 07.09.2001, nevyžadovala pre svoju platnosť a účinnosť postup podľa § 19a ods. 2 zákona č. 92/1991 Zb. Ide teda o platný právny úkon, ktorý nie je v rozpore s § 39 Občianskeho zákonníka. Žrebčín Motešice, a. s. ako predávajúci nebol vo svojom dispozičnom práve týkajúcim sa prevodu vlastníctva predmetných nehnuteľností na žalobcov ničím obmedzený. Súdy zároveň konštatovali, že sporné nehnuteľnosti ako vlastníctvo žalobcov v ich bezpodielovom spoluvlastníctve do majetku úpadcu nepatria a nepodliehajú konkurzu, preto po právoplatnom skončení sporu je správca povinný majetok patriaci žalobcom podľa § 78 ods. 4 ZKR, bezodkladne zo súpisu vylúčiť. Dovolatelia ďalej poukázali na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4CoKR/5/2012, 4CoKR/8/2012, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8CoKR/4/2013, sp. zn. 16CoKR/19/2012, sp. zn. 8CoKR/1/2013, kde súdy potvrdili, že pri predaji majetku Žrebčín Motešice a.s., t. j. úpadcu, nebol potrebný súhlas FNM SR.

14. V závere dovolania dovolatelia uviedli, že doplnenie dokazovania v tomto spore pripojením spisu nepovažujú za dostatočné s poukazom na skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave už o predmetnej veci rozhodoval (rozhodnutie zo dňa 25.04.2013, č. k. 2CoKR/30/2012-114), t. j. mal mať vedomosť o obsahu spisu už pri vydaní skoršieho rozhodnutia.

15. Na základe vyššie uvedeného dovolateľa navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobe žalobcov v 1/ a 2/ rade vyhovie v celom rozsahu. Zároveň si dovolatelia uplatnili náhradu trov konania.

16. Žalovaný sa k dovolaniu podanému žalobcami 1/ a 2/ rade nevyjadril.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podali včas žalobcovia v 1/ a 2/ rade zastúpení v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov v 1/ a 2/ rade je dôvodné.

18. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu

spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

19. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

20. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

21. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

23. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

24. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

25. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

26. Dovolanie v Civilnom sporovom poriadku prešlo zásadnou koncepčnou zmenou. Je koncipované, ako mimoriadny opravný prostriedok sporovej strany. Na základe teoretických úvah, doterajších skúseností súdnej praxe a na základe rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva sa určili dve základné úlohy, ktoré má dovolanie plniť:

a/ Náprava najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí. Zákon nerezignuje na požiadavku individuálnej spravodlivosti, dovolanie však pripúšťa len v prípade závažných procesných pochybení.

b/ Riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Dlhodobou je riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry vnímané ako podstatný prvok napĺňania princípu právnej istoty. Naplnením tejto úlohy plní dovolanie aj celospoločenskú úlohu (Števček, M.,

Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1346).

27. Dovolací súd je v prípade dovolaní podaných za účinnosti Civilného sporového poriadku povinný pracovať s takým dovolaním, aké podala strana a nie je možné vyzývať dovolateľa na odstránenie väd dovolania. V porovnaní s pôvodnou právnou úpravou (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.), súčasná právna úprava už neumožňuje súdu prihliadať na vady zmätočnosti ex offo. Tento postup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom opravných prostriedkov je v dispozícii strán konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. C. H. Beck: Praha, 2016, s. 1420).

28. Povinnosť podávať kvalifikované, jednoznačné a úplné dovolania, v ktorých sú dovolacie dôvody vymedzené podľa § 420, resp. § 421 ods. 1 C. s. p. a ktoré sú odôvodnené v súlade s ustanovením § 431, resp. § 432 C. s. p., má zabezpečiť povinné právne zastúpenie dovolateľa (§ 429 ods. 1 C. s. p.). Zákon predpokladá, že advokát je subjektom, ktorého odborné znalosti a schopnosti majú kvalifikovaným dovolaním prispieť k priebehu dovolacieho konania. Uvedené vyplýva z čl. 11 ods. 3 Základných zásad, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený a podľa ktorého advokát ako osoba s vysokoškolským právnickým vzdelaním, ktorý sa verejne hlási k určitej profesii, sa považuje za schopného konať s náležitou znalosťou veci spojenou s touto odbornosťou, ako aj z ustanovenia § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je advokát povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. To znamená, že úkony uskutočnené advokátom majú obsahovať všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov.

29. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

30. Dovolatelia prípustnosť svojho dovolania vyvodzujú popri sebe z ustanovenia § 420 C. s. p. a (zároveň) aj z ustanovenia § 421 C. s. p. V súvislosti s kumuláciou dovolacích dôvodov podľa ustanovenia § 420 C. s. p. a podľa ustanovenia § 421 C. s. p., v spore konajúci senát najvyššieho súdu poukazuje na uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu zo dňa 19.04.2017, sp. zn. IVCdo/2/2017, podľa ktorého kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 C. s. p. a § 421 C. s. p. je neprípustná. Dovolanie totiž nemôže byť úspešne založené na argumentácii týkajúcej sa nesprávnosti právneho posúdenia odvolacieho súdu v niektorej právnej otázke (§ 421 C. s. p.), keď je v ňom súbežne uplatnená (protirečivá) argumentácia dovolateľa, podľa ktorej dovolací súd za daného procesného stavu (zmätočnosti) vôbec nemal prikročiť k právnomu posúdeniu ako takému.

31. Vychádzajúc z vyššie uvedených právnych záverov, dovolací senát v tomto spore posudzoval prípustnosť dovolania žalobcov v 1/ a 2/ rade, iba z hľadiska nimi tvrdenej procesnej vady zmätočnosti (§ 420 C. s. p.); v rámci dovolacieho prieskumu teda nepristúpil (z už vyššie uvedených dôvodov ani nemohol pristúpiť), k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia dovolateľov, že ich mimoriadny opravný prostriedok je prípustný tiež podľa § 421 C. s. p.

32. Podľa presvedčenia žalobcov v 1/ a 2/ rade je ich mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C. s. p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo

veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

33. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

34. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

35. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol.

36. Z obsahu dovolania je zrejmé, že za vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p., považujú dovolatelia taký postup odvolacieho súdu, ktorým súd vydal neočakávané a nepredvídateľné napadnuté rozhodnutie, čím rozhodol v neprospech právnej istoty žalobcov v 1/ a 2/ rade. K nesprávnemu procesnému postupu podľa žalobcov došlo aj tým, že odvolací súd síce vykonal zopakovanie dokazovania, avšak vykonané dokazovanie odvolacím súdom považujú dovolatelia za nedostatočné. Ďalším odopretím práva na spravodlivý proces podľa dovolateľov došlo aj tým, že odvolací súd pojednával v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcov, keďže odvolací súd nevyhovel návrhu na odročenie pojednávania z dôvodu kolízie pojednávania. Napokon napadnuté rozhodnutie odvolací súd podľa dovolateľov trpí ďalej vadou nedostatočného a nepresvedčivého odôvodnenia.

37. K porušeniu princípu právnej istoty odvolacím súdom malo dôjsť podľa dovolateľov v tomto spore vydaním neočakávaného a prekvapivého rozhodnutia. Dovolatelia toto porušenie videli v tom, že odvolací súd dospel napadnutým rozhodnutím k odlišnému právnemu posúdeniu veci, ako ostatné konajúce súdy, ktoré vydali 5 rozhodnutí s opačným právnym záverom. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľov uvádza, že predpokladom pre vydanie prekvapivého rozhodnutia je postup, pri ktorom odvolací súd použije na spor ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní nebolo použité a je pre rozhodnutie v spore určujúce.

38. Dovolací súd preskúmaním odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatuje, že odvolací súd v rámci preskúmania správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, nedospel k záveru, že by sa na spor vzťahovalo ustanovenie právneho predpisu, ktoré dovtedy pri rozhodovaní súdom prvej inštancie nebolo použité. Odvolací súd použil tie isté ustanovenia a toho istého právneho predpisu ako súd prvej inštancie, čo nepochybne vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Spor však posúdil tak, že dospel k opačného právnemu záveru v otázke, či k následnému predaju nehnuteľností, bol potrebný súhlas FNM SR. Odvolací súd týmto nezaložil svoje rozhodnutie na iných právnych dôvodoch než súd prvej inštancie, vychádzajúc z ustanovení právneho predpisu, ktoré neboli v spore dovtedy použité. Nešlo preto o vydanie tzv. prekvapivého, nepredvídateľného rozhodnutia tým, že žalobcovia v 1/ a 2/ rade sa nemali možnosť vyjadriť k novej aplikácii dovtedy nepoužitého právneho predpisu na zistený skutkový stav. Odvolací súd uvedeným postupom nevytláčil žalobcov v 1/ a 2/ rade z realizácie ich procesných práv, ktoré im právny poriadok priznáva. Odvolací súd vydaním napadnutého rozhodnutia s odlišným právnym záverom ako je tomu v obdobných prípadoch, sa nedopustil nesprávneho procesného postupu a neznením strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

čím by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd zároveň dodáva, že odvolací súd za základ svojho rozhodnutia vzal tie skutočnosti, ktoré tvrdil žalovaný v podanom odvolaní a ku ktorým dôvodom sa vyjadrili aj žalobcovia v 1/ a 2/ rade. V danom spore preto nejde o prípad, kedy by bolo vydané nepredvídateľné a prekvapivé rozhodnutia tak, ako to mylne uvádzajú dovolatelia.

39. K námietke dovolateľov, že dokazovanie bolo podľa ich názoru odvolacím súdom vykonané nedostatočne, dovolací súd pripomína, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania), nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R37/1993, R125/1999, R42/1993). Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, dospel k záveru, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila.

40. Podľa § 185 ods. 1 C. s. p. súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 C. s. p.). Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd na pojednávaní doplnil a zopakoval dokazovanie s tým, že dokazovanie vyhlásil za skončené. Pojednávanie pred odvolacím súdom prebehlo dňa 16.06.2016 a to bez prítomnosti právneho zástupcu žalobcov v 1/ a 2/ rade, ktorý zástupca žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie pojednávania, resp. zdržiavanie sa mimo SR. Odvolací súd sa vyjadril k žiadosti o odročenie pojednávania a dospel k záveru, že takýto návrh nie je dôvodný, nakoľko neboli do spisu doložené žiadne relevantné doklady k postupu súdu, ktoré by viedli k odročeniu pojednávania. Napokon deklarované dôvody na odročenie pojednávania, neboli podľa odvolacieho súdu spôsobilé, aby súd právneho zástupcu žalobcov na pojednávaní ospravedlnil. Podľa odvolacieho súdu kolízia pojednávania JUDr. Matúša Košara ako jedného z konateľov právneho zástupcu žalobcov v 1/ a 2/ rade, ako aj zdržiavanie sa mimo republiky JUDr. Danice Birošovej ako ďalšej konateľky právneho zástupcu dovolateľov, nie sú dôležitými dôvodmi, pre ktoré by súd musel pojednávanie odročiť. Dovolací súd oboznámením sa s týmito dovolacími dôvodmi dospel k záveru, že procesnými postupmi odvolacieho súdu uvedenými v tomto bode (ako aj v spojitosti s vyššie uvedenými bodmi ohľadom predvídateľnosti rozhodnutia), nedošlo v konaní k vadám zmätočnosti, ktoré by znemožnili stranám sporu realizovať svoje práva. Neodročenie pojednávania odvolací súd dostatočne odôvodnil, preto táto vada vytýkaná dovolateľmi neobstojí.

41. Z posledného bodu dovolania vyplýva, že v spore malo dôjsť k porušeniu právnej istoty žalobcov v 1/ a 2/ rade tým, že odvolací súd nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnil napadnuté rozhodnutie.

42. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

43. Základné právo na súdnu ochranu zohráva v demokratickej spoločnosti natoľko závažnú úlohu, že pri rozhodovaní o podmienkach jeho uplatnenia neprichádza zo strany súdov do úvahy zužujúci výklad a ani také interpretačné postupy pri výklade procesných predpisov, ktorých následkom by mohlo byť jeho neodôvodnené, prípadne svojvoľné obmedzenie alebo odňatie. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvoľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje stranám sporu posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodovaní o spore. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

44. V odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

45. Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu (§ 220 ods. 3 C. s. p.).

46. Dovolací súd zdôrazňuje, že podľa záverov zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R2/2016, podľa ktorej: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa nedotkli podstaty a zmyslu vyššie uvedeného stanoviska; vzhľadom na to treba toto stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni (uznesenie Veľkého senátu Najvyššieho súdu zo dňa 19.04.2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017).

47. Podľa § 19a ods. 1 zák. č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (v čase účinnosti ku dňu uzatvorenia kúpnej zmluvy) do splatenia celej kúpnej ceny je nadobúdateľ privatizovaného majetku povinný odo dňa účinnosti zmluvy strpieť, aby fond kontroloval stav a nakladanie s privatizovaným majetkom a na ten účel nahliadal do účtovných dokladov nadobúdateľa privatizovaného majetku.

48. Podľa § 19a ods. 2 zák. č. 92/1991 Zb. do splatenia celej kúpnej ceny je prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb možné len po predchádzajúcom písomnom súhlase fondu. Ak fond do 60 dní od doručenia písomnej žiadosti nadobúdateľa fondu na nakladanie s privatizovaným majetkom písomne nevyjadrí nesúhlas, má sa za to, že súhlas bol udelený. Predchádzajúci písomný súhlas fondu je potrebný aj pri akciových spoločnostiach, ktorých majetkové účasti na podnikaní akciovej spoločnosti sú predmetom predaja. Ak nadobúdateľ privatizovaného majetku nedodrží pri nakladaní s týmto majetkom uvedený postup, prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb sú neplatné.

49. V prejednávanej spore sa odvolací súd odklonil od právneho záveru iných súdov rovnakej inštancie, podľa ktorých sa v totožných prípadoch, ktoré tvoria základ aj tohto právneho sporu, pri následnom predaji nehnuteľností nevyžadoval súhlas FNM SR, pretože išlo o konanie subjektov súkromného práva. Dovolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že odvolací súd pri výklade citovaných ustanovení sa povrchno zaoberal splnením podmienok určených v citovanom ustanovení s prihliadnutím na postavenie účastníkov jednotlivých kúpnych zmlúv, ktoré v odôvodnení rozhodnutia uvádza, keď predmetom kúpnej zmluvy medzi žalobcami a predávajúcim nebola majetková účasť na podnikaní akciovej spoločnosti a pôvodný predávajúci nemal povinnosti uložené v cit. ust. § 19a ods. 1 zákona. Odvolací súd dospel k právnomu záveru, že súhlas FNM SR s odpredajom bol potrebný, čím sú právne úkony absolútne neplatné priamo zo zákona. Odvolací súd sa týmto odklonil od právnych záverov rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4CoKR/5/2012, 4CoKR/8/2012, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 8CoKR/4/2013, sp. zn. 16CoKR/19/2012, sp. zn. 8CoKR/1/2013.

50. Dovolací súd v prvom rade odkazuje na body 20 a 21 tohto rozhodnutia a zdôrazňuje, že samotná možnosť existencie dvoch právnych názorov na predmet sporu, nie je dôvodom pre opätovné posúdenie

veci. Odkloniť sa od tohto princípu je možné iba tam, kde je to nevyhnutné z dôvodu okolností podstatného a závažného významu (rozsudok ESĽP Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z 23. júla 2009, § 33).

51. V danom prípade odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, dáva podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva s poukazom rozsudok ESĽP Sutyazhnik proti Rusku z 23. júla 2009 a § 220 ods. 3 C. s. p.

52. Je nesporné, že vyvodenie iných právnych záverov nezakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C. s. p., a tento dôvod nezakladá ani také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré nie je podľa predstáv strán sporu. Z vyššie uvedeného je rovnako nesporné, že podľa subjektívneho názoru strán sporu nedostatočné odôvodnenie nezakladá nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva, avšak to až do toho momentu, kým postup súdu nedosiahne takú intenzitu, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces.

53. V danom spore bolo zo strany žalobcov v 1/ a 2/ rade predložených celkovo 5 rozhodnutí krajských súdov a 1 rozhodnutie dovolacieho súdu, ktoré rozhodnutia preukazujú judikovanú skutočnosť, že k následnému predaju majetku súhlas FNM SR, nie je potrebný. Dovolací súd dodáva, že rovnaký právny záver zaujíma aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/80/2002, ZSP 17/2004. Je preto zrejme, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, pričom rozsiahlo odôvodnil svoj právny názor, avšak k ostatným rozhodnutiam predloženými žalobcami v 1/ a 2/ rade, v odôvodnení neuviedol vôbec nič. Odôvodnenie napadnutého rozsudku preto neobsahuje žiadne, nie to ešte dôkladné odôvodnenie tohto odklonu (§ 220 ods. 3 C. s. p.). Zdôvodnenie právneho posúdenia nie je možné považovať za zdôvodnenie odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe. Odôvodnenie odvolacieho súdu v tejto časti neobsahuje žiadne argumenty, prečo napr. rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4CoKR/5/2012 je nesprávne a bolo potrebné sa od neho odkloniť, a pod. Takýto nedostatok odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je potrebné považovať za podstatný a závažného významu.

54. Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že pochybením odvolacieho súdu z dôvodu, že neodôvodnil odklon od ustálenej judikatúry, došlo k porušeniu základného práva dovolateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. V dôsledku procesného postupu odvolacieho súdu tak došlo k porušeniu práv žalobcov v 1/ a 2/ rade na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Zistená procesná vada konania zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

55. Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, § 450 C. s. p.).

56. V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

57. Odvolací súd je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný (§ 455 C. s. p.).

58. Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.